

Aar og skal i 4 Aar have virket i Folkeskolens Tjeneste og derigennem have godtgjort sin Lærerdygtighed. Denne Bestemmelse alene vil bevirke, at de, som skulle have med Kaldelsen at gøre, blive fri for de Tilfælde, som altid vare pinlige, nemlig at der ved personlig Indflydelse øverst paa Listen blev indstillet en Mand, som lige har taget Eksamen — den være god eller mindre god —, medens man ved Siden af ham indstillede de 2 ringeste for at sikre sig, at den førstnævnte fik Embedet. Den Slags Ting vil ikke finde Sted mere, at en Mand paa 21—22 Aar, som ikke har bevist sin Lærerdygtighed, vil kunne indstilles til et Lærerembede. Jeg tror derfor at kunne sige, at vi blive fri for de Vanskeligheder, som tidligere have foreligget. Det maa fremdeles erindres, at saaledes som Loven er affattet, vil der ikke blive den Forskel, som der tidligere har været paa Lærerembederne, og derfor vil der heller ikke være den Optordring til at ansøge som hidtil. Det er kun disse Bemærkninger, jeg nu vilde gøre, idet jeg forbeholder mig at tage Ordet senere.

Juul-Rysensteen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Juul-Rysensteen: Der staar i Folketingstidenden for i Gaar, at den højtærede Minister har sagt: „Det ærede Medlem har selvfølgelig ganske Ret i at sige, at jeg ikke er udødelig, endnu mindre udødelig som Minister, man ved jo nok, at en Minister, for at bruge et Udtryk, som er blevet brugt, er en „Ekscellense paa Opsigelse“, og Opsigelsen kan jo finde Sted naar som helst, men nogen Betydning har det dog, naar der ved Anvendelsen i de første Aar af denne Lov følges en bestemt Praksis. En saadan Praksis er ikke saa let at komme bort fra.“ Jeg har ikke fulgt Forhandlingerne, jeg troede, at det var en Trussel, og det glæder mig, at det ikke var det. Jeg har slet ikke tænkt paa at være illoyal, og jeg er vis paa, at hvis

jeg havde været det, vilde jeg være bleven kaldt til Orden af den højtærede Formand.

S. Jensen: Da Udvalgets Ordfører har udtalt sig baade udførlig og indgaaende om det foreliggende Forslag fra Fællesudvalget angaaende Ujævningen af Uoverensstemmelserne mellem Tingene om Skoleloven, anser jeg det for overflødigt for mit Vedkommende at udtale mig videre derom, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Det er naturligt — ja vel en Selvfølge — at hvor der om en Sag foreligger Uoverensstemmelser, ja maaske modstridende Anskuelser, vil man ikke kunne naa til Enighed, til Forstaaelse, uden at der maa bringes Ofre fra begge Sider, og det er ogsaa sket ved Forhandlingerne i Fællesudvalget angaaende Skoleloven. Fra hvilken Side de største og fleste Ofre ere bragte, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg tror, det vil være uheldigt, i alt Fald unyttigt, at give sig til at tælle eller veje disse Ofre. Det skal jeg derfor ikke gøre. Det, der for mig var Hovedsagen under Forhandlingerne i Fællesudvalget, var dette, om der var en almindelig Erkendelse af, at vi trængte til at faa en forbedret Ordning af vort Skolevæsen, og dernæst, om det Forslag, som forelaa til Forhandling, indeholdt nogen Forbedring eller, som den ærede Ordfører udtrykte sig, indeholdt et Gode af væsentlig Betydning. Det er det, som et Flertal i Fællesudvalget var enig om, at det foreliggende Forslag indeholdt et virkeligt Gode, der vilde faa væsentlig Betydning for Udviklingen af vor Folkeskole herefter, og paa det Grundlag bleve vi enige. Det andet er for mig af mindre Betydning, og det skal jeg ikke udtale mig videre om. De Udtalelser, som faldt fra det ærede 6te kongevalgte Medlem (Juul-Rysensteen) og fra det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst), betragter jeg som Udtrykket for en lille Familietvist, det skal jeg overlade til den ærede Ordfører at tage sig af og svare paa. Jeg vil slutte med at anbefale, at man følger Fællesudvalgets Flertals Indstilling og vedtager den foreliggende Ordning, saaledes at der derved kan blive Udsigt til, at vi kunne faa Skoleloven igennem. Der er blevet